

“मीठे बच्चे- प्रतिज्ञा गर, जबसम्म सत्ययुगी स्वराज्य स्थापना हुँदैन तबसम्म हामी सुखको निद्रा लिने छैनौं।
पवित्र बनेर सबैलाई पवित्र बनाउने छौं।”

प्रश्न:- ड्रामामा कुनचाहिँ मृत्यु हुनु पनि संगमयुगको चलन जस्तै हो?

उत्तर:- विजयमालामा आउने पुरुषार्थ गर्ने राम्रा-राम्रा बच्चाहरू पनि आश्चर्यवत् सुनन्ती, कथन्ती फेरि भागन्ती हुन्छन् अर्थात् मर्छन्। यस्तो मृत्यु पनि संगमयुगको चलन जस्तै बनेको छ। श्रीमतमा नचलेपछि मायाले हराइदिन्छ। बाबाको बनेर हात छोड्यो भने मानौं मर्न्यो। भाग्यमा रेखा लाग्छ।

गीत:- दर पर आये हैं कसम ले के...

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा जीवन छँदै मर्ने बच्चाहरूले यो गीत सुन्यौ, जो जीवन छँदै कुर्बान भएका छन्। सबै त कुर्बान भएका छैनन्। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जीवन छँदै मर्छन्। जब कसैलाई गोद लिइन्छ वा एडप्ट गर्छन् भने एक परिवारलाई छोडेर अर्को परिवारको बन्छ। प्यारा बच्चाहरूले जानेका छन्- हामी आसुरी परिवारबाट मरेर अहिले ईश्वरीय परिवारका बनेका छौं। ईश्वरले आएर गोदमा लिनु भएको छ। अज्ञानकालमा कसैले ईश्वरको गोद लिंदैनन्। धर्मको गुरुको गोद लिन्छन्। जसरी वल्लभाचारीले श्रीकृष्णको मन्दिरमा बच्चाहरूलाई श्रीकृष्णको गोदमा दिन्छन्। तर त्यो त हो जड चित्र, त्यसैले फेरि ब्राह्मण पुजारीले गोदमा लिन्छन्- वैष्णव बनाउनको लागि। यस्ता गोदमा त धेरैले लिन्छन्। बच्चाहरूले जानेका छन्- अवश्य पनि उनैको गोद लिनुपर्छ जो पहिला पनि आएर गएका थिए। कसैले क्राइस्टको गोद लिन्छन्, कसैले इब्राहमको गोद लिन्छन्। पहिला कहिले आएर गएका थिए, तिनीहरू फेरि कहिले आउँछन्- यो केवल तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ। अहिले तिमी जीवन छँदै मरेका छौ। तिमीलाई एक बाबाको यादमा रहनु छ। लौकिक पिताका बच्चाहरू पिताका गोदमा आउँछन्, पिता मर्दछन्, बच्चाहरू बाँकी रहन्छन्। यहाँ तिमी यस्ता बाबाको गोदमा आएका छौ जुन बाबाले तिमीलाई यस मृत्युलोकबाट अमरलोकमा अथवा दुर्गतिबाट सद्गतिमा लैजानुहुन्छ। मनुष्यमात्रका सद्गतिदाता एक नै हुनुहुन्छ। यस्तो होइन- सद्गति केवल तिमीलाई मिल्छ। सद्गति त सबैलाई अवश्य मिल्छ तर ड्रामा अनुसार कसैलाई सतोप्रधान, कसैलाई सतो, कसैलाई रजो, तमो सद्गति मिल्छ। आउन त तमोमा आउँछन् तापनि पहिला आएका हुनाले दुःख भोग्दैनन्। पहिला जरुर सुख भोग्नु छ। अन्तमा त सबैले दुःख भोग्छन्।

बाबा भन्नुहुन्छ- सद्गति दाता पतित पावन म एक मात्र हुँ। सबैभन्दा पहिला जुन आत्माहरू आउँछन् तिनीहरूले सुख भोग्दछन्, फेरि दुःखमा आउँछन्। तिमी पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार पहिला सतोप्रधान त्यसपछि सतो, रजो, तमोमा आउँछौ। तिमीले पनि नम्बरवार सद्गति पाउँछौ। मुख्य आठ दानाको गणना हुन्छ नि। अहिले तिमी सबै द्रौपदीहरू हो। बाबाको बनेका छौ भने बाबालाई कहिल्यै पनि छोड्नु छैन। तर श्रीमत अनुसार याद नगर्ने हो भने फेरि मायाले हात छुटाइदिन्छ। गोद त लिए, सुरुमा चल्दै पनि आए। राम्रा-राम्रा बडो मीठा बच्चाहरू जसलाई विजय मालामा तीन-चार नम्बरमा राखिन्थ्यो तिनीहरू पनि आश्चर्यवत् भागन्ती भए। यो पनि संगमयुगको रसम-रिवाज हो। आश्चर्यवत् सुनन्ती, कथन्ती, मरन्ती- यस्तो भइरहने छ। ड्रामामा यिनको यस्तै मृत्यु लेखिएको थियो भनिनेछ। बाबाको बनेर फेरि हात छोड्यो भने मानौं त्यो मर्न्यो।

हुन त यसै दुनियाँमा हुन्छन् तर जीवन छँदै यहाँबाट निस्किएर आसुरी दुनियाँमा जान्छन्। कुनै कारण त बन्छ नि। हुन त भनिनेछ ड्रामा! तर श्रीमत अनुसार नचल्नाले माया सँग हार खान्छन्। भाग्यमा रेखा लाग्छ। ईश्वरको बनेपछि फेरि हुन्छ माया सँग लडाईं। बाँकी देवता र असुरहरूको युद्ध हुँदैन। माया असुर हो जसले जित्दछ।

ठिकै छ, अहिले बच्चाहरूले लेख्दछन्— राखी बन्धनको पर्वमा के गर्ने? हरेक पर्वमा तयारी त गर्छन् नि। रक्षाबन्धन पर्वको उपलक्ष्यमा पहिले नै गएर राखी बाँध्छन्। यसको पूरा रहस्य पनि बुद्धिमा हुनु पर्छ। पहिला त ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरूले राखी बाँध्ने गर्थे। अब यो रिवाज सुरु भएको छ— बहिनीले भाइलाई राखी बाँध्छन्। वास्तवमा ब्राह्मणले राखी बाँध्ने गर्थे किनकि ब्राह्मण जाति उच्च, स्वच्छ भनी गायन गरिएको छ। ब्राह्मण वास्तवमा संन्यासीहरू भन्दा पनि उच्च छन्। तर ड्रामा अनुसार यो समयमा संन्यासी उच्च बनेका छन्। पहिला ब्राह्मणले राखी बाँध्ने गर्थे। फेरि जन्माष्टमीमा त्यो लगाएको राखी खोल्थे। जसरी द्रौपदीलाई उनले केश फुकाइदिएकि थिइन् भनिन्छ। ऋषिहरूको जटाहरू पनि सदा खुलै रहन्छन्। पतिव्रता स्त्री भएमा केश बाँध्छन्। द्रौपदीले पनि जबसम्म हामीले आफ्नो राज्य लिंदैनौ तबसम्म केश बाँध्ने छैन भनी खोलिएकी थिइन्। अहिले केवल तिमी बच्चाहरूलाई मात्र अर्थ सम्झाइएको छ। जबसम्म हामीले स्वराज्य लिंदैनौ तबसम्म सुखको निद्रा लिनेछैनौं। गायन छ हैन— आराम हराम हो। जबसम्म स्वराज्य लिइन्न तबसम्म सुख कहाँ— भित्र यो जोश आउँछ। सुख त भविष्यमा प्राप्त गर्नु छ, यसको लागि अहिले पुरुषार्थ गर्नु छ। अहिले तिमीले जानेका छौ— रक्षा बन्धन अर्थात् पवित्र रहनको लागि हामीले प्रतिज्ञा गरेका छौं। राखी अर्थात् प्रतिज्ञाको कुरा हो। अब यो पर्व कहिलेबाट सुरु भयो? किन सुरु भयो? को निस्कियो जसले राखी बन्धनको राय दियो? कसैले एउटा मत निकाल्यो भने फेरि उसको नाम प्रख्यात हुन्छ। त्यसैले यो पवित्रताको निशानी हो। बहिनी त भइन् कुमारी। कुमारीहरूले बाँध्छन्। तिमीले गृहस्थीहरूलाई पनि गएर बाँध्छौ। कुमार त हो नै कुमार। बहिनीले भाइलाई बाँध्छन्, कुमार होस् वा विवाह गरेको होस्। विवाह गरेकाले फेरि पवित्र रहोस्, यो त धेरै मुश्किल छ। भगवानले भन्नुहुन्छ— यो अन्तिम जन्म पवित्र बन, तैपनि बन्दैनन्। त्यसैले बहिनीले कुमार भाइलाई म कहिल्यै विष पिउँदिन भनी प्रतिज्ञा गराएर राखी बाँधिदिनु पर्छ। जो हुन्छ नै विकारी उसले त विकारलाई छोड्दैन। भगवानको आदेश पनि मान्दैन। त्यसैले यो कुमार-कुमारीहरूको रसम चलेर आएको हो। अहिले तिमीले बुझ्यौ, यो पर्व पनि संगमयुगको हो। सत्ययुगमा त हुन्छन् नै सबै पवित्र। त्यहाँ राखी बाँध्न दरकारै पर्दैन। यस्तो होइन, सत्ययुगबाटै रिवाज चल्दै आएको हो। उत्सवहरू धेरैजसो संगमयुगका हुन्। लक्ष्मी-नारायणको उत्सव पनि अहिले मनाउँछन् तर त्यसको महत्त्व हुँदैन। कृष्ण जयन्ती मनाउँछन् तर पहिला कृष्णलाई यस्तो कसले बनायो— त्यो बताऊ? विचराहरूलाई थाहै छैन। यो पनि स्पष्ट सँग लेखिदिनु छ। उत्सव सबै यसै समयका हुन्। सत्ययुगमा यस्ता कुरा हुँदैनन्। यो त द्वापरमा पनि केही समयपछि फेरि सुरु हुन्छ। दिपावलीको उत्सव पनि सत्ययुगमा मनाइदैन, जसरी यहाँ मनाइन्छ। यहाँ मनाउनुको अर्थ अर्कै छ। उत्सवको महत्त्व कहिलेको हो— यो बुझ्नु पर्ने कुरा हो। प्यारा बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ— यो उत्सव यस समयको हो जब शिवजयन्ती हुन्छ। शिवजयन्तीपछि फेरि हुन्छ राखी। पवित्र बन्ने प्रतिज्ञा गर्छन्, यो अन्तिम जन्म हामी पवित्र बन्नेछौं— विश्वलाई पवित्र बनाउनको लागि।

२०७५ श्रावण १४ सोमबार ३०-०७-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

तिमी बच्चाहरूको लागि यो रक्षाबन्धनको ठूलो महत्त्व छ। प्रतिज्ञा गरिन्छ— म कहिल्यै पतित बनेछैन। अहिले तिमी पावन बन्दछौ त्यसैले केवल तिमी पावन कुमारीहरूलाई नै हक छ राखी बाँध्ने। भाइहरूलाई सदैव पवित्र रहनको लागि राखी बाँध्नु छ र यी गृहस्थीहरूलाई पवित्र बन्ने प्रतिज्ञा गराउनु छ। भन्दछन् हैन— पतित पावन आऊ। त्यसैले जे गायन छ त्यसैको प्रतिज्ञा गराउनुहुन्छ— पतितबाट पावन बन। बाबाले आएर प्रतिज्ञा गराउनुहुन्छ। शिवजयन्तिपछि हुन्छ रक्षाबन्धन। होली पनि ज्ञानको हो। धुरि र होली— दुइटै यसै समयका हुन्। होली अर्थात् पवित्र बन, धुरि भनेको ज्ञान धारण गर। उनीहरूले फेरि ढुङ्गो माटो, गोबर आदि बनाएर के-के गर्छन्! त्यसैले पतित पावन बाबा नै आएर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ।

जसले जीवन छँदै मर्छन् उनीहरूमा पनि मातेले र सौतेले (सहोदर र सौतेनी) हुन्छन्। मातेलेको हिसाब-किताब अवश्य बाबाको पास हुन्छ। बाबाले अवश्य पनि बच्चाहरूको कारोबार, धन सम्पति आदिका विषयमा जान्नुहुन्छ होला। मातेले ती हुन् जसको बाबा सँग पूरा प्यार रहन्छ। मातेले पनि नम्बरवार हुन्छन्। सौतेले पनि नम्बरवार छन्। कोही कपूत, कोही सपूत त हुन्छन् नै। शिवजयन्ती पनि संगमयुगमा हुन्छ। संगमलाई पनि समय दिनु पर्छ। जसरी लीप मास (अधिमास) भन्दछन् फेरि लीप शताब्दी १०० वर्षको हुन्छ। यो धेरै श्रेष्ठ छ लिप शताब्दी। २० औं शताब्दी भन्छन् नि। त्यसमा पनि यो शताब्दी, जसमा बाबा आउनुहुन्छ, यसलाई संगम शताब्दी (सेन्चुरी) भनिन्छ। उथल-पुथल हुनमा समय लाग्छ। दीपावली पनि यहाँकै हो। तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ शिवजयन्ती पछि फेरि आउँछ पवित्रताको कुरा। सुरुबाटै पवित्रताको बिषयमा झगडा हुँदै आएको छ। पवित्रताको साथ ज्ञान एवं योगको होली-धुरि साथ-साथ हुन्छन्। बाबाको याद पनि राम्रो सँग गर्नु पर्छ। ज्ञानका धुरिहरू पनि चलिरहन्छन्। ज्ञान बर्सात तिमी माथि भई नै रहन्छ। पवित्रताको लागि नै झगडा हुन्छ। सबैले भन्दछन्— यो को आएको छ जसले भन्छ घर-गृहस्थमा रहेर पवित्र रहेर देखाऊ। संन्यासीहरूले त स्वयं घरबार छोडेर जान्छन्। गोपीचन्द राजाको पनि कथा छ। उनलाई सोधियो— तिमीले राज्य भाग्य किन छोड्यौ? भने— प्रभु मिलनको लागि छोडेको हँ। यसको बारेमा गीत पनि राम्रा-राम्रा गाउँछन्। यहाँ त गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पवित्र रहनुछ। पवित्रताको बिषयमा नै सारा खिटपिट हुन्छ। यो रक्षाबन्धन हो पवित्र बन्ने-बनाउने यादगार पर्व। यहाँ हेर, स-साना बच्चाहरूलाई पनि साक्षात्कार हुन्छ। ती साना बच्चाहरूले के भक्ति गरे? बाबाले तुरुन्तै सबैलाई साक्षात्कार गराइदिनुभयो, त्यसैले सम्झन्थे यो त जादु हो। यसैलाई भनिन्छ— शिवबाबाको चरित्र। बसी-बसी हराउँथे— यसलाई पनि ड्रामा नै भनिन्छ। एक अर्कालाई हेरे अनि ध्यानमा गए। यो सबै चरित्र परमपिता परमात्माको हो, कृष्णको होइन। कृष्णको नाम लिएर सारा बदनामी गरेका छन्। भागवतमा के के लेखिदिएका छन्! श्रीकृष्ण सत्ययुगका राजकुमार उनले चीरहरण गरे... यो गरे... यस्तो चरित्रको त महिमा गरिदैन। दुनियाँवालाले सम्झन्छन्— अवश्य कृष्णले यी सबै कुरा गरेका होलान्। फेरि भन्छन्— कृष्णको शरीरमा आत्मा आए होलान्, जसले ज्ञान सुनाए। तर यस्तो त हुन सक्दैन। उनी त प्रख्यात राजकुमार थिए, रथ देखाउँछन्। रथमा कृष्ण देखाउँछन्। के घोडा गाडीमा बसेर पाठशाला चलाइन्छ? यो हो राजयोग पाठशाला। कहाँ उनीहरूले युद्धको मैदान देखाएका छन्, कहाँ तिम्रो यो युद्ध! यो हो माया माथि विजय प्राप्त गर्ने युद्ध। त्यसैले तिमी बच्चाहरूले रक्षाबन्धनका बारेमा सम्झाउनु पर्छ। रक्षाबन्धन अर्थात् पतितलाई पावन बनाउनको लागि स्वयं परमपिता परमात्मा आउनु भएको छ। तिमीहरू ब्रह्माकुमारीहरू हौ

२०७५ श्रावण १४ सोमबार ३०-०७-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

जसको महिमा गरिएको छ। कुमारी त्यो हो जसले २१ कुलको उद्धार गरोस्। संगमकै कुरा हो। फेरि यो उत्सव सत्ययुग आदिमा चल्यो। राखी बन्धन पश्चात फेरि हुन्छ कृष्णजयन्ती किनकि सत्ययुगमा पहिलो नम्बरको जन्म हो श्रीकृष्णको। उनको पनि राजधानी हुन्छ। उनले यतिबेला प्रतिज्ञा गर्छन्— श्रीकृष्णका कुलमा जानको लागि। यो राजयोग हो। तिमी नरबाट नारायण बन्दछौ। लक्ष्मी-नारायणको जीवन कथा छँदै छैन। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— राधे-कृष्ण सो लक्ष्मी-नारायणको जीवन कथा। कृष्णको जन्मदिन मनाउँछन्। ठिकै छ, नारायणको जयन्ती खोई? कारण होला नि। रामलाई कृष्णभन्दा माथि त्रेतामा देखाएका छन्। यो १६ कला, त्यो १४ कला। सारा खेल नै गडबड गरिदिएका छन्। महत्त्व सारा यहाँको हो। यस्तो पनि नसम्झनु दीपावली कहाँ सत्ययुगबाट सुरु हुन्छ। सत्ययुगमा त हुन्छ नै पवित्र दुनियाँ। सबैका आत्माहरू जागेका हुन्छन्। उत्सव सबै यसै समयका हुन्। अहिले तिमिले सबैको बायोग्राफीलाई (जीवनी) जान्दछौ। शिवबाबा स्वयं आएर बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— अब पवित्र बन। तिमी आत्माहरू मैला भएका छौ। संन्यासीहरूले त आत्मा निर्लेप छ भन्दछन्। त्यसैले कतिपय मानिसहरूले भन्दछन्— अण्डा, माछा आदि खाएर केही फरक पर्दैन। सबैको आ-आफ्नो रीतिरिवाज हुन्छ नि। पहिले कालीलाई मनुष्यको बलि चढाउँथे। शिवलाई त काला भनिदैन, न शंकरलाई भनिन्छ। हो, ब्रह्मा र विष्णुका दुई रूप गोरबाट काला बन्छन्। यो सबै कुरा बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबालाई पूरा पूरा प्यार गरेर सहोदर बन्नु छ। आफ्नो पूरा समाचार बाबालाई दिनु छ। कहिल्यै पनि कपुत बन्नु हुँदैन।
- २) रक्षा बन्धनको यथार्थ रहस्यलाई बुद्धिमा राखेर पवित्र अवश्य बन्नु छ। माया सँग कहिल्यै हार खानु छैन। पवित्रताको बलबाट स्वराज्य लिने प्रतिज्ञा गर्नु छ।

वरदानः— रूहानियतको साथ साथै रमणिकतामा आउने मर्यादा पुरुषोत्तम भव

कोही बच्चाहरू हाँसो ठट्टा धेरै गर्छन् र यसैलाई रमणिकता सम्झन्छन्। त्यसो त रमणिकताको गुणलाई राम्रो मानिन्छ, तर व्यक्ति, समय, सङ्गठन, स्थान, वायुमण्डल अनुसार नै रमणिकता राम्रो लाग्छ। यदि यी सबै कुरामा एउटा कुरा मात्रै पनि ठीक छैन भने रमणिकता पनि व्यर्थमा गनिन्छ अनि उसलाई सर्टिफिकेट मिल्छ— यसले एकदमै हाँसाउँछ तर धेरै बोल्छ। त्यसैले हाँसो ठट्टा पनि त्यो नै राम्रो हुन्छ जसमा रूहानियत होस् र त्यस आत्मालाई फाइदा होस्, बोली पनि सीमा भित्र होस्, तब भनिन्छ, मर्यादा पुरुषोत्तम।

स्लोगनः— सदा स्वस्थ रहनु छ भने आत्मिक शक्तिलाई बढाऊ।